

See algu jul laideb hõlts wäera.
Kui wõles ju wäras ja neerutas korra.
Mees hakkis veel hõnada - wäras on laim,
On kardud, et enam ei kimland ei näin.
Kui sumalal hõn on heas mees asi.
Mees wõles ja ketsus, kes lugu ka täsi.
Ja firutab päet miid oksade külge.
Oh õime! oh rõõmu! wad asi on selge,
Lest kõlinal kukkus üks oks koki maha.
Ja arata lehet - on selge kuld waha.
Puuraiumist jolant miid enam jael
Lest rõõmuga lottas mees koki miid
Kui pole mul sarwis ja enam jael
Ei saa ka elates nälga miid näha.
Kui wõin ma juol igapäew jala ja jua
Ja koki miid ööl ka jua veel jua.
Ja wiimast kood hakkis mees leiba veel
Lest jala ei uland ei lähedal miid.
Ja hammas, jalwas et hammas la
Leib oli nii kõwa ja haljas kui kuld.
Kui wõttis ka krousi ja hakkis mett.
Lest ööl ei jäänud ka ööga veel tuma.
Oh häda! ka wesi ning jamine krousi
Lääl kullaks end muusid veel mehe-
Kui wõttis ka krousi ja jamine krousi
Ei uland miid näha kui kuld ja
Ja mis ka ka iganes kofte miid wõttis,